

La muralla prepirienca

Parc natural de muntanya del Cadí Moixeró

Unides pel port de Tancalaporta, les serres del Cadí i del Moixeró formen un mur d'una alçada i una bellesa sensacionals, emmarcat per la vall del Segre i la capçalera del Llobregat. Un espai molt extens, de 41.342 hectàrees, que ocupa tres comarques catalanes; la Cerdanya, el Berguedà i l'Alt Urgell.

Del relleu orogràfic cal destacar-ne la Tosa d'Alp, de 2.536 metres –coneguda com a *pedró dels Quatre Batlles*–, a les falces de la qual hi ha les estacions d'esquí de la Masella i la Molina; i el Pedraforca, que ha esdevingut una de les muntanyes amb més atractiu i tradició de l'alpinisme català, amb una silueta inconfusible: els seus dos cims –els Pollegons– i l'Enforcadura, que li donen el nom i que presenten una orografia abrupta i peculiar.

Tant la vegetació com la fauna de les serres prepirinenques són condicionades per les diferències de temperatura i paisatge entre dos vessants: el septentrional, molt abrupte i dominat per pinedes de pi negre i pi roig, on també es destaquen grans tarteres. En canvi, el vessant meridional, que rep influència mediterrània, afavoreix l'aparició de boscos caducifolis i de fagedes. Sobre la fauna, de gran interès, cal recordar que va ser declarada zona d'especial protecció per als ocells per la Unió Europea. S'hi destaca el pardal d'ala blanca, que habita als prats alpins; als boscos septentrionals hi viu el picot negre, el talpó roig i la musaranya; i a les pinedes s'hi deixa veure el gall salvatge, algun isard i fins i tot hi ha documentada la presència del llop.

ITINERARI

- 🕒 **Durada:** 6 h 25 min
- ➔ **Desnivell:** 1.525 m
- 📍 **Punt de partida i d'arribada:** pont de Gréixer

L'itinerari escollit és exigent, perquè té una pujada acumulada i pendents

PARCS NATURALS DE CATALUNYA

Any de creació: 1983

Superfície: 41.342 hectàrees

Comarques: l'Alt Urgell, el Berguedà i la Cerdanya

Contacte oficina del parc: 93 824 41 51

pncadimoixero.dma@gencat.net

www.lleidatur.com/cat/cadimoixero.html

costeruts. Cal dir també que, tot i ser ben senyalitzat, s'hi ha d'estar atent a les fites i senyals de pintura per tal que les distraccions no ens facin anar a parar a alguna zona compromesa. La ruta comença resseguint parcialment el GR-107, conegut per *Camí dels bons homes*, que recorda l'exili dels càtars els segles XII i XIII. Passarem per zones esquerpes, de la cara sud del Moixeró, que contrasten amb la suavitat de la cara nord. El camí és d'una gran bellesa i hi podrem apreciar una gran varietat d'entorns. Travessarem rouredes, a la part més baixa, per passar a les fagedes, boix i pi roig a la part mitjana i boscos de pi negre i prats a partir dels 1.900 metres d'altitud.

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient
i Habitatge

Què és la custòdia compartida?

—És la fórmula més normal per a solucionar un conflicte de parella respecte als fills. De fet, és la custòdia que tenim tots quan ens casem. És la manera més normal de continuar decidint sobre les coses que els afecten, de continuar mantenint un vincle amb els teus fills després d'una separació o un divorci, perquè els infants ho passen com menys malament millor. Quan et separen, se separa la parella, però no hi hauria d'haver divorci dels fills.

—Potser de vegades és difícil, aquesta predisposició per totes dues parts...

—No es tracta d'això. Quan una parella es trenca és perquè hi passa alguna cosa, és clar. Esperar bon ambient potser és una utopia. Has d'entendre que una cosa és la parella i una altra, els xiquets: això potser ho entén el 20% o el 30% de les parelles que se separen. La resta, no. Hi ha molts sentiments en joc, i de vegades només es pensa a fer mal al contrari, destruir-lo, fins i tot. Per això cal que hi haja lleis que centren aquesta parella i els diguen: una cosa sou vosaltres i una altra, els fills. Les lleis haurien de protegir el menor, i ara no ho fan. El deixen, a la pràctica, orfe d'un dels seus progenitors i de la família d'un dels seus progenitors.

—Què reclameu, exactament?

—Que hi haja una custòdia compartida com a norma general. De fet, quan vius en parella a ningú no se li acudiria —i seria un escàndol social— que el pare actuara com a tal només un cap de setmana sí i un cap de setmana no, i li dirien que és un masclista que no es fa càrrec dels fills... Quan vivim en parella tots volem aquesta conciliació entre l'àmbit laboral i el personal, que l'home s'hi implique, que canvie bolquers i allò que calga. Doncs quan ens separem, igual. Les dones hem accedit al món laboral, som nosaltres les qui decidim quan tenim els fills. És una revolució que han fet les nostres mares, les nostres àvies. I no ho podem destruir.

—Què voleu dir?

—Quan et separen, tens dues opcions: o et quedes els xiquets a casa i accedeixes a una faena precària, que òbviament limitarà la teua vida laboral i personal, o tens una custòdia compartida i tots dos ens dediquem, a part de treballar, a educar els nostres fills. Aquesta és l'única opció igualitària. Si em diuen que quan em separe jo m'he de quedar els fills...

PRATS, I. CAMPS

“No hi hauria d'haver divorci dels fills”

La reivindicació de la custòdia compartida s'estén. La llei del llibre segon del codi civil català —aprovada fa poc— en diu ‘guarda compartida’. En parlem amb Pilar Marco, presidenta de la Federació Valenciana per a la Igualtat i la Coparentalitat “Pare i Mare”.

On és la revolució? Exigim que l'home s'implique en la cura dels fills. Sempre.

—Hi ha qui diu que a vegades la reclamació de la custòdia compartida pot ser una excusa per a deixar de passar la pensió...

—Això és absurd. També quan hi ha custòdia compartida el xiquet necessita roba, sabates, etc. Quan un se separa, cal obrir un compte corrent als xiquets i fer un barem de què gasten cada any, més o menys, en escola, llibres, roba...

Es divideix en 12 mesos i es va pagant, proporcionalment al sou de cadascú. Si hi ha despeses extraordinàries, igual. Perquè moltes vegades això és una qüestió merament econòmica: jo em quedes els xiquets perquè així em passes una pensió. En canvi, si obres aquesta llibreta, protegeixes el menor. Custòdia compartida, per tant, no vol dir que es deixi de pagar. Només que no hi haurà una de les parts amb el comandament.

—I el pis?

—És que també passa una cosa, que jo veig dia a dia a l'associació: vénen dones de 50 o 55 anys, que van tenir la custòdia i que quan els xiquets s'han fet grans, l'ex-parella reclama la seua part del pis, perquè durant els anys de separació ha continuat pagant la meitat de la hipoteca. I en aquell moment, a 50 anys, la dona se'n va a un banc i ningú no li dóna un préstec. Ningú. Ha de vendre el pis i a veure on es posa a viure. Una altra cosa que és encara més sagnant: quan aquell pis es posa a nom del xiquet i és ell qui, quan s'emancipa, en reclama la propietat i en fa marxar la seua mare.

—**Apa!**

—És que pot passar qualsevol cosa. No es protegeix la dona: ens venen això de "queda't els xiquets que tens una pensió i la casa", però és un bombó enverinat.

—**Quina proposta feu, per tant?**

—Custòdia compartida com a norma, perquè no hi haja ni vencedors ni vençuts, perquè tothom quan se separa sàpiga amb què es trobarà, i que continuarà estant compromès amb els seus fills. I una liquidació de guanys immediata en el mateix acte de divorci. Perquè, a trenta anys, liquides, vens el pis, reparteixes i pots treballar i tirar endavant. A cinquanta anys és tot més difícil. I, també, ajudes per a les persones que se separen, en el sentit d'accés a habitatges de protecció oficial. Actualment hi ha persones que han de tornar a viure a casa dels seus pares. Si en tenen. Si no, n'hi ha que han arribat a viure en un cotxe. Què els passa a aquells xiquets quan cada 15 dies van amb el pare? És que això no preocupa ningú? No és bo que els nostres fills vegem aquestes diferències. Una altra cosa...

—**Digueu.**

—Què pensaran aquells xiquets de les figures del pare i de la mare? Pensaran que la mare és una curadora infantil i que el pare és un caixer automàtic! És que veure cada 15 dies el teu fill de 3 anys és terrible! Això no és bo per al xiquet ni, és clar, tampoc per al progenitor.

—**És cert que hi ha homes que queden econòmicament afectats per les separacions, però, si mirem les estadístiques, són les dones, en general, la part econòmicament i socialment més feble. De fet, ja fa temps que s'ha encunyat el terme *feminització de la pobresa*...**

“Cal custòdia compartida com a norma perquè no hi haja vencedors ni vençuts”

PRATS I CAMPS

—Si això ho dius a la meua mare, d'acord, però la situació canvia. Per això cal que cadascú aporte a les despeses la part proporcional. Si l'una persona té un sou de 5.000 euros i l'altra, de 1.500, òbviament, quan se separen, la primera haurà d'aportar més. Però la segona també haurà d'aportar, perquè els xiquets també són seus. Si no, quina és la lectura de tot això per a una dona? Em separe i em mantenen? Au, va, que som alguna cosa més que els nostres fills. Jo sóc una persona que tinc la meua faena, les meues relacions, la meua vida. Però és que —i això en el fons és molt masculista— se'ns exigeix que siguem superdones: la millor treballadora i mestressa de casa i mare i de tot. I a l'hora de la separació, és el doble, perquè et quedes tu sola amb els xiquets, i ho has de fer tot. L'home continua essent el progenitor que manté, i la dona, la progenitora que cria la prole. Això ha de canviar.

—**S'ha presentat la nova llei catalana del codi civil i regula precisament la guarda compartida. Com ho valoreu?**

—És un assoliment, és clar. Però con-

tinua deixant que siga el jutge qui decideix. Ningú no ens qüestiona si som bons pares o mals pares quan ens casem (en un ambient normal, parle, és clar), en canvi, quan ens separem, et fan un examen exhaustiu de com ets i com et comportes... Segons la llei estatal, per tal que et donen la custòdia compartida hi ha d'haver un informe favorable del fiscal —cosa que, tot siga dit, ja ha estat objecte de recurs. A la llei catalana, aquest poder el té el jutge. Jo n'estic molt contenta, d'aquesta llei, però caldrà donar-li un cert temps de rodatge per veure com es comportaran els jutges. Perquè, amb tots els meus respectes, n'hi ha molts que continuen essent arcaics i que, si et toquen, encara que sigues sant Josep, saps que no et donarà la custòdia compartida, perquè ja entra per la porta dient que no n'és partidari. Em quede amb les meues reserves, per tant. Si no és que se'ls fa un reciclatge, als jutges, i s'adonen que la societat ha canviat.

—**Quina és la situació al País Valencià?**

—Era el punt 7 del programa electoral del PP, i des d'aleshores esperem. Durant aquest any el conseller de Governació, Serafin Castellano, ens ha anat dient que eixiria abans de l'estiu, però som a mig juliol, i encara no ho ha presentat. Diu que amb aquestes coses no hi ha d'haver pressa, i és veritat, però a Aragó en poc més de cinc mesos s'ha dut endavant un projecte. I és que hi ha una cosa més greu: els nostres xiquets no poden esperar. Ells continuen creixent i les persones que no tenen la custòdia es perden la vida dels seus fills. Se la perden. I és terrible. I ací a València, tant de bo m'equivoque (i jo sóc una de les persones que més ha defensat que eixiria aviat), però em sembla que el conseller dóna excuses. Espere que publiquen l'esborrany, però tinc les meues reserves de com eixirà. En l'àmbit estatal hi ha una clàusula, 92.7, que diu que en cas que hi haja violència de gènere es perd la custòdia. Però no si hi ha sentència ferma, sinó en cas que hi haja en curs una denúncia. I ací eixirà en les mateixes condicions. Tots seguim les notícies, sabem que tot sovint hi ha una dona morta: és horrible i estem conscienciats sobre la qüestió. Però posant al codi civil un afer penal pot passar això que passa, que es generen injustícies.

Núria Cadenes